

at gjøre, hvilke jeg imidlertid ikke her skal fremkomme med, da det jo for Diebliffet er Sagen i sin Heelhed, der foreligger; men jeg skal i Modsetning til de Yttringer, som den ærede Forslagsstiller fra sin nuværende Plads i næstforrige Session, i December 1859, henvendte til mig, tillade mig at udtale min Tak og Erkjendelse til det ærede Medlem, fordi han saatrolig har virket for denne Sag. Jeg venter mig Meget af dette Lovforslag, naar det bliver ophøiet til Lov. Jeg holder mig overbevist om, at det da ikke kan gaae som nu, hvor mange haardnakkede Forbrydere hidtil, fra det ene Aar til det andet, næsten have drevet Spot med Landet og dets Love, idet de ere gaaede saa frækt tilværks, at ikke en eneste fornuftig Mand har kunnet tvivle om, at de vare skyldige, medens de dog ikke have kunnet rammes af Loven, fordi der manglede det saakaldte juridiske Beviis. Forordningen af 8de September 1841 er jo vel en Begyndelse til en Slags Surt; men ved den er Sagen lagt i een Mandes Haand, hvad jeg rigtignok maa ansee for meget libet pøstelig, istedetfor, som her tilsigtet, i tolv Mænds Hænder. Jeg antager, at naar dette Lovforslag ophøies til Lov, vil der spares mange Retsforhandlinger, mange Udgifter og megen Besværighed, for at faae sat det Stempel paa den haardnakkede Forbryder, at han er skyldig. Der er nemlig, hvad der allerede er blevet ytret her, stor Forskjel paa, om man, naar man staaer for Retsfranken som Vidne, skal holde sig til det strenge juridiske Beviis med Hensyn til den Anklagedes Skyld, eller om man blot skal følge sin Overbeviisning. Det forekommer mig imidlertid, at der er et Sted i det foreliggende Lovforslag, hvor det frie Skjøn bliver temmelig meget indskrænket, medens jeg puffer, at Alt, hvad der søger at svække det aldeles frie Skjøn, kunde blive fjernet. Jeg nærer aldeles ingen Frygt for, at Rævningerne skulde misbruge deres Stilling derhen, at nogen Ukyldig skulde blive anseet for skyldig; jeg er fuldkommen overbevist om, at naar en Mand faaer det ansvarfulde Hverv at være Rævning, vil han altid indtage sin Plads med en vis Frygt herfor. Skulde der være Noget at befrygte, da skulde det snarere være, at en enkelt Ukyldig kunde gaae fri; men i saa Henseende er det

vist, at det er bedre, at ti Ukyldige gaae fri, end at een Ukyldig kommer til at lide. Det er fremhævet af den ærede Forslagsstiller, hvad jeg fuldkommen billiger, at ligesom det virker velgjørende paa det hele Folk, at det har en Følelse af, at det kan kaare Mænd af sin Midte, uden Hensyn til Rang og Stand, til at deeltage i at give Landet Love, saaledes vil det ogsaa virke velgjørende paa det hele Folk, naar det ved dette Lovforslags Ophøielse til Lov faaer Følelsen af at kunne controlere Lovene. Der er blevet talt om Politiet, og dette er sat i Forbindelse med denne Sag, paa en Maade, som jeg ikke kan billige; men jeg skulde meget feile, om ikke den Institution, der vil kaldes tillive ved dette Lovforslags Ophøielse til Lov, vil virke gavnlig i den Retning, at enhver god Borger faaer Følelsen af, at der paahviler ham den Pligt at være en Slags Politibetjent og Controleur med Hensyn til enhver Skurk, han kommer i Berørelse med. Det er en Tanke, der idetmindste staaer klar for mig; jeg kan tage feil, men jeg har den Følelse, at det vil virke gavnlig i den Retning, og at man navnlig ikke vil vige tilbage, hvad saa ofte er skeet, og hvad der er saa beklageligt, naar det gjælder om at afløre Skurken og stille ham saaledes frem, at han kan rammes af Lands Lov og Ret. Det vil gjøre, at enhver god Borger vil træde meget mere uforbeholden og aabenhjertig frem, naar først Lovforslaget engang bliver til Lov. Det er derfor mit Ønske, at Loven maa nyde almindelig Lykke og Held, at, om end ikke man i denne Session kan vente sig stort mere, end at Sagen bliver henviist til et Udvalg, saa dog dette Udvalgs Betænkning kunde komme til at foreligge med, som jeg allerede har antydet, et Anstrog af forskjellige Røgmænds Betragtninger af Forholdet, og at Sagen derpaa kunde afgives til Justitsministeriet som et Grundlag, hvortil jeg da antager, at den vilde være saare tjenlig.

Fallesen: Det er vistnok saa, mine Herrer, at det i Almindelighed er rigtigt, at Initiativet tages af Regjeringen til Love af det Omfang som de her foreliggende. At Ingen kan som Regjeringen skaffe det store Materiale, de fornødne Oplysninger, foruden Erklæringer